

မိုးမိုး
MOON

မိုးမိုး ဘိလူးမချက်ပြ

(၁)

လက်ပံတောရွာလေး၏ ဘုရားပွဲတစ်နေရာ။

အနီရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
အနီရောင်ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဦးခေါင်းထက်မှာ ပန်ဆင်လျက် ထူခြားသောအသွင်ဖြင့်
ဘုရားပွဲလာ လူအုပ်ကြားထဲ ရောနှောလိုက်ပါလာသည်။

မျက်လုံးတွေက ဂနာမငြိမ် ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်ဖြင့် တစ်ခုခုကို
ရှာဖွေနေသလိုလို။ သွားရင်းလာရင်း တစ်နေရာမှာတော့ အရက်သမားနှစ်ယောက်
သူမဘေးမှ ကပ်ပါလာသည်။

ထိုအရက်သမားနှစ်ယောက်က ဘုရားပွဲမှာ လူတိုးခံရ၍
မတော်တဆဖြစ်ဟန်နှင့် အနီရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ် အမျိုးသမီး၏ အသားကို
တမင်တကာ ထိလိုက်ပြီး

“ဆောရီးနော် .. ညီမလေးကြည့်ရတာ တစ်ခုခုရှာနေသလိုပဲ။
ဘာရှာနေတာလဲဟင်၊ အစ်ကိုတို့ ဝိုင်းရှာပေးရမလား။”

အမျိုးသမီးလေးက အရက်သမားနှစ်ယောက်ကို တစ်ချက် စူးစူးရဲရဲ
ကြည့်လိုက်သည်။

သူမရဲ့ အကြည့်က သာမန်ထက်ပို၍ စူးရှပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့်
အရက်သမားနှစ် ယောက် ကျောချမ်းသလို ဖြစ်သွားသော်လည်း သူမရဲ့ အလှအပက
သူတို့ရဲ့ ရာဂတဏှာစိတ်ကို ပို၍ ကြွစေသောကြောင့် ဆက်ပြီး နှောင့်ယှက်သည်။

“လှတယ်နော် . .နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ထိုအမျိုးသမီးက မျက်လွှာကို အသာချ ရှက်ပြီးလေး ပြုံးလိုက်ပြီး
လူအုပ်ကြားထဲမှ ခွဲထွက်၍ လူရှင်းသည့်နေရာသို့ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ခေါ်ချသွားသည်။

အရက်သမားနှစ်ယောက် ပို၍ ရဲတင်းသွားပြီး

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်တို့၍ အနောက်မှ ကပ်လိုက်သွား၏

ထိုအမျိုးသမီးက အရက်သမားနှစ်ယောက်ကို နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၊
မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းလေးဖြင့် ခပ်သွက်သွက်လေး သွားလိုက်ဖြင့်
မန်ကျည်းပင်နောက်က ချုံပုတ်နားဆီ ဖြား ယောင်းသွေးဆောင်သွား၏ ။
ချုံပုတ်ကြီးနား ရောက်သောအခါ အရက်သမားနှစ်ယောက်ကို လက်
ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး သူမကိုယ်တိုင်က ချုံပုတ်ထဲဝင်၍ ပျောက်သွားသည်။

အရက်သမားနှစ်ယောက် မျက်နှာကြီးတွေ ပျားရည်အိုးထဲ ပြုတ်ကျသလို
ဝင်းပချုံမြိန်သွား ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်

“ဝင်းဇော်ရေ ..ဒီညတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် စားရက်ကြုံလို့
မှတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပဲ၊ မထင် ထားဘူးနော် ၊ ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးက”

“ပြောနေ ကြာတယ်ကွာ .. လျင်သူ စားတမ်းပဲ။ မင်း နေခဲ့ ငါ
အရင်ဝင်မယ်”

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

အရက်သမားနှစ်ယောက် အလုအယက်ဖြင့် ချုံပုတ်ထဲကို
ပြိုင်တူပြေးဝင်လိုက်ကြပြီးနောက်

“အား”

အော်သံနက်ကြီး ထွက်လာပြီး ၅ မိနစ်အကြာ ချုံပုတ်ထဲမှ
အရက်သမားနှစ်ယောက်ရဲ့ သွေးထူးနေသော အရိုးစုကြီးတွေ တစ်ချောင်းချင်းစီ
လွင့်ပျံထွက်လာသည်။

ထို့နောက် လေမတိုက်ဘဲ ချုံပုတ်ကြီး လှုပ်လာပြီး ချုံပုတ်ထဲမှ
ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ဘီလူး တစ်ကောင် ကုန်းထလာ၏ ။

မတ်တပ်ရပ်ပြီး ရှေ့ထွက်လိုက်ရာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အရပ်က

လူလေးငါးယောက် သိုင်းဖတ်ရ သော လုံးပတ်ရှိသည့် မန်ကျည်းပင် တစ်ခုလုံးကို
ဖုံးလွှမ်းသွားစေသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အဆင်းနှင့် နီရဲနေသော မျက်လုံးတစ်စုံ၊
အစွယ်ပြူးပြူးတွေကြားမှာ ရဲပတောင်းခတ်နေသော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
သွေးစများနှင့်အတူ စူစူးဝါးဝါး အော်လိုက်ပုံက..

“ဘီလူးမ ချက်ပြဲ တဲ့ဟေ့”

(၂)

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော တံခါးဖွင့်သံကြီးနှင့်အတူ အဝမှာ မတ်တတ်ရပ်၍
အထဲကို စိုက်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဂိုဒေါင်ထဲက
ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသားတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဟေ့ကောင် .. မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ
ဝင်လာတာလဲ”

လူရွယ်က တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ ဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေမယ်ဆိုတာ သိလို့
လာဖမ်းတာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် လူဆိုးတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး
ရင်တုန်သည်။

“ဟား ...ဟား .. ဟား လူဆိုးဂိုဏ်းကို
လာဖမ်းတာတစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘာလက်နက်မှလည်း မပါဘူး။ မင်း

တော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ ကျားရဲတွင်းထဲကို တစ်ကောင်တည်း ဝင်လာတဲ့ သမင်လို့ ဖြစ်နေပြီ .. နေပါဦး ငါတို့ကို လာဖမ်းတာဆိုတော့ မင်း ဘယ်သူလဲ”

လူရွယ်က နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရုံ ဖြေသည်။

“နွယ်ရှင်”

နွယ်ရှင်ဆိုသော စကားကြောင့် သူတို့ထဲမှ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသူက ရှေ့ထွက်လာပြီး

“အလွတ်စုံထောက် နွယ်ရှင်ဆိုတာ နာမည်တော့ ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ကလည်း အသေးအမွှားဂိုဏ်းလေးတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း တစ်ဗွေတည်း ခုလိုလာ တာ ငါတို့ ဝိုင်းစားလို့ ရတယ်သိလား”

နွယ်ရှင်ဆိုသော လူရွယ်က ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ရဲ့ မျက်နှာကို သူ့ရဲ့ သိန်းငှက်တစ်ကောင် လို စူးရှသော မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတစ်ဖက် တွန့်ကွေး၍ ပြောသည်။

“ငါက ကျားရဲတွင်းထဲ ဝင်လာတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သမင်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ထက်ပိုကြီးတဲ့ ကိုးတောင်ကျား”

လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရင်း

“ဟီး ...ဟီး ...ဟီး ဟော့ကောင်တွေ ကိုးတောင်ကျားတဲ့ ၊ ကိုးတောင် မစားနိုင်အောင် အမြီးကဆွဲပြီး ဝိုင်းဖမ်းလိုက်ကြစမ်းကွာ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူရဲ့ အမိန့်ပေးသံကြားသောအခါ လူဆိုးတွေ ညာသံပေးပြီး ပြေးလာကြ သည်။

“ယား”

“နေဦး”

နွယ်ရှင်က လက်တားလိုက်ရာ ပြေးလာသော သူတွေ အရှိန်တန်သွား၏

။

“ဘာလဲ .. တောင်းပန်မလို့လား၊ မရတော့ဘူး၊ ဒီနေရာထိ ရောက်လာပြီးမှတော့ ဆွမ်းလေး ဝအောင် စားသွားပါဦး၊ တို့ ဝိုင်းပြီး ဆွမ်းကြီးလောင်းချင်လို့”

နွယ်ရှင်က သူ့ကျောမှာ လွယ်ထားသော တယောတစ်လက်ကို ဖြုတ်၍

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ဂီတတစ်ပုဒ်နဲ့ အရင်ဖျော်ဖြေချင်သေးတယ်၊ အဲဒါလေး နားထောင် လိုက်ပါဦး . . ပြီးမှ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်ကြတာပေါ့”

နွယ်ရှင်၏ စကားကို ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က လက်မခံ။

“ဟေ့ကောင် ငါတို့က လူမိုက်တွေကွ၊ နှလုံးသားနုတဲ့ အနုပညာရှင်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ငါတို့ကို တယောထိုးပြမယ်ဆိုတာ ဒါ သက်သက်ငါတို့ကို မခန့်တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့တယောလက်သံကို နားထောင်ပြီးရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး မျောသွား ရမယ်လို့ အာမခံတယ်”

“မင်းက ဘာလဲ၊ တယောဦးတင်ရီရဲ့ တပည့်မို့လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တယောဦးတင်ရီက ရိုးရိုးသာမန်တယောပဲ တီးတာ ၊ ကျုပ်က မှော်တယော”

နွယ်ရှင်ရဲ့ စကားကြောင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“မှော်တယောဆိုတော့ ဘာတွေ ထူးခြားလို့လဲ”

“ဒီကမ္ဘာမှာ ရုပ်အဆိုးဆုံးဆိုတဲ့

ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်အချောဆုံးဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားရင် ကျုပ်ရဲ့ ဒီတယောနဲ့ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ သွားထိုးပြီး ကျူပြလိုက်၊

သီချင်းတစ်ပုဒ် မဆုံးခင်မှာ ကောင်မလေးက မှတ်ပုံတင်နဲ့ အထုပ်အပိုးတွေပြင်ပြီး တစ်ခါတည်း ခိုးရာလိုက်လိမ့်မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်တင် မဟုတ်။ လူဆိုးအားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒီလိုသာ အမှန်ဆိုရင် ငါကြိုက်တဲ့ မင်းသမီး စံရတီမိုးမြင့်အိမ်ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သွားထိုးပြဦးမယ်”

လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က သူထိုင်နေသော ခွေးခြေကိုယူ၍ နွယ်ရှင်ရှေ့ ချပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ထိုင်ပြီး အေးဆေးထိုးပြပါ၊ ငါတို့ အားလုံး ထိုင်နားထောင်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

နွယ်ရှင်က တစ်ချက်ပြီးပြီး တယောကို ပခုံးပေါ်တင်၍ စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

.....

သာယာငြိမ်ညောင်း ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းပြီး အီလေးဆွဲသော သံစဉ်တွေကြားမှာ လူဆိုးအဖွဲ့တွေ ငိုက်မျဉ်းလာသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အဲဒီ တယောသံကို စတင် နားဆင်လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး တွေဝေမိန်း မောလာကာ အိပ်ချင်စိတ်တေ တားမရ ဆီးမရဖြစ်လာ၏ ။ ငါးမိနစ်လောက်အကြာမှာတော့ လူဆိုး အဖွဲ့မှာ ဟန်ဆောင် ချုပ်တီးနိုင်ရန် မစွမ်းသာဘဲ သမံတလင်းပေါ်မှာ တုံးလုံးပက်လက်လေးတွေ အိပ်ပစ်လိုက်ကြတော့သည်။

“ခေါ် .. ခလော ... ခူး .. ခရူး”

အားလုံး အိပ်မောကျသွားပြီဆိုမှ နွယ်ရှင်က ဂိုဒေါင်အပြင်မှာ

စောင့်နေသော သူ့ရဲ့တပ် သားတွေကို လက်ခုပ်တီး၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

ဘယ်သူမှ ရောက်မလာ။

အသံတိုး၍ ထင်သည်။ နောက်ထပ် ကျယ်ကျယ်လေး ၊

ထပ်တီးလိုက်သည်။

“ဖြောင်း ...ဖြောင်း ..ဖြောင်း”

ဒီတစ်ခါလည်း ငြိမ်သက်နေပြန်သောကြောင့် မသင်္ကာဖြစ်ပြီး
ဂိုဒေါင်အပြင်ကို ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရဲ့ တပ်သားလေးတွေလည်း
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မှီ၍ အတုံးအရုံး အိပ်မောကျနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ...အဲဒါမှဝှဲပဲ .. တယောသံရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုက
ဂိုဒေါင်အပြင်ထိတောင် ရောက်သွားတာ ကိုး။ စခန်းကို ဖုန်းထပ်ဆပ်ပြီး
နောက်ထပ်လူ လွှတ်ခိုင်းမှ ရတော့မယ်”

နွယ်ရှင် ခါးကြားမှဟန်းဖုန်းကို ထုတ်၍ ၁၉၉ ကို နှိပ်လိုက်သည်။

(၂)

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော တံခါးဖွင့်သံကြီးနှင့်အတူ အဝမှာ မတ်တတ်ရပ်၍
အထဲကို စိုက်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဂိုဒေါင်ထဲက
ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသားတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဟေ့ကောင် .. မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ

ဝင်လာတာလဲ”

လူရွယ်က တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ ဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေမယ်ဆိုတာ သိလို့ လာဖမ်းတာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် လူဆိုးတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရင်တုန်သည်။

“ဟား ...ဟား .. ဟား လူဆိုးဂိုဏ်းကို လာဖမ်းတာတစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘာလက်နက်မှလည်း မပါဘူး။ မင်း တော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ ကျားရဲတွင်းထဲကို တစ်ကောင်တည်း ဝင်လာတဲ့ သမင်လို့ ဖြစ်နေပြီ .. နေပါဦး ငါတို့ကို လာဖမ်းတာဆိုတော့ မင်း ဘယ်သူလဲ”

လူရွယ်က နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရုံ ဖြေသည်။

“နွယ်ရှင်”

နွယ်ရှင်ဆိုသော စကားကြောင့် သူတို့ထဲမှ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသူက ရှေ့ထွက်လာပြီး

“အလွတ်စုံထောက် နွယ်ရှင်ဆိုတာ နာမည်တော့ ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ကလည်း အသေးအမွှားဂိုဏ်းလေးတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း တစ်ဗွေတည်း ခုလိုလာ တာ ငါတို့ ဝိုင်းစားလို့ ရတယ်သိလား။”

နွယ်ရှင်ဆိုသော လူရွယ်က ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ရဲ့ မျက်နှာကို သူ့ရဲ့ သိန်းငှက်တစ်ကောင် လို စူးရှသော မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတစ်ဖက် တွန့်ကွေး၍ ပြောသည်။

“ငါက ကျားရဲတွင်းထဲ ဝင်လာတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သမင်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ထက်ပိုကြီးတဲ့ ကိုးတောင်ကျား”

လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရင်း

“ဟီး ...ဟီး ...ဟီး ဟော့ကောင်တွေ ကိုးတောင်ကျားတဲ့ ၊ ကိုးတောင်
မစားနိုင်အောင် အမြီးကဆွဲပြီး ဝိုင်းဖမ်းလိုက်ကြစမ်းကွာ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူရဲ့ အမိန့်ပေးသံကြားသောအခါ လူဆိုးတွေ
ညာသံပေးပြီး ပြေးလာကြ သည်။

“ယား”

“နေဦး”

နွယ်ရှင်က လက်တားလိုက်ရာ ပြေးလာသော သူတွေ အရှိန်တန့်သွား၏

။

“ဘာလဲ .. တောင်းပန်မလို့လား၊ မရတော့ဘူး၊ ဒီနေရာထိ
ရောက်လာပြီးမှတော့ ဆွမ်းလေး ဝအောင် စားသွားပါဦး၊ တို့ ဝိုင်းပြီး
ဆွမ်းကြီးလောင်းချင်လို့”

နွယ်ရှင်က သူ့ကျောမှာ လွယ်ထားသော တယောတစ်လက်ကို ဖြုတ်၍

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ဂီတတစ်ပုဒ်နဲ့ အရင်ဖျော်ဖြေချင်သေးတယ်၊
အဲဒါလေး နားထောင် လိုက်ပါဦး . .ပြီးမှ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်ကြတာပေါ့”

နွယ်ရှင်၏ စကားကို ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က လက်မခံ။

“ဟော့ကောင် ငါတို့က လူမိုက်တွေကွ၊ နှလုံးသားနုတဲ့
အနုပညာရှင်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ငါတို့ကို တယောထိုးပြမယ်ဆိုတာ ဒါ
သက်သက်ငါတို့ကို မခန့်တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့တယောလက်သံကို နားထောင်ပြီးရင်
ခင်ဗျားတို့အားလုံး မျောသွား ရမယ်လို့ အာမခံတယ်”

“မင်းက ဘာလဲ၊ တယောဦးတင်ရီရဲ့ တပည့်မို့လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တယောဦးတင်ရီက ရိုးရိုးသာမန်တယောပဲ တီးတာ ၊ ကျုပ်က မှော်တယော”

နွယ်ရှင်ရဲ့ စကားကြောင့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“မှော်တယောဆိုတော့ ဘာတွေ ထူးခြားလို့လဲ”

“ဒီကမ္ဘာမှာ ရုပ်အဆိုးဆုံးဆိုတဲ့

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အချောဆုံးဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားရင် ကျုပ်ရဲ့ ဒီတယောနဲ့ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ သွားထိုးပြီး ကျူပြလိုက်၊ သီချင်းတစ်ပုဒ် မဆုံးခင်မှာ ကောင်မလေးက မှတ်ပုံတင်နဲ့ အထုပ်အပိုးတွေပြင်ပြီး တစ်ခါတည်း ခိုးရာလိုက်လိမ့်မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်တင် မဟုတ်။ လူဆိုးအားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒီလိုသာ အမှန်ဆိုရင် ငါကြိုက်တဲ့ မင်းသမီး စံရတီမိုးမြင့်အိမ်ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သွားထိုးပြဦးမယ်”

လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က သူထိုင်နေသော ခွေးခြေကိုယူ၍ နွယ်ရှင်ရှေ့ ချပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ထိုင်ပြီး အေးဆေးထိုးပြပါ၊ ငါတို့ အားလုံး ထိုင်နားထောင်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

နွယ်ရှင်က တစ်ချက်ပြီးပြီး တယောကို ပခုံးပေါ်တင်၍ စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

.....

သာယာငြိမ့်ညောင်း ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းပြီး အီလေးဆွဲသော သံစဉ်တွေကြားမှာ လူဆိုးအဖွဲ့တွေ ငိုက်မျဉ်းလာသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အဲဒီ တယောသံကို စတင် နားဆင်လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး တွေဝေမိန်း မောလာကာ အိပ်ချင်စိတ်တေ တားမရ ဆီးမရဖြစ်လာ၏ ။ ငါးမိနစ်လောက်အကြာမှာတော့ လူဆိုး အဖွဲ့မှာ ဟန်ဆောင် ချုပ်တီးနိုင်ရန် မစွမ်းသာဘဲ သမံတလင်းပေါ်မှာ တုံးလုံးပက်လက်လေးတွေ အိပ်ပစ်လိုက်ကြတော့သည်။

“ခေါ .. ခလော ... ခူး .. .ခရူး”

အားလုံး အိပ်မောကျသွားပြီဆိုမှ နွယ်ရှင်က ဂိုဒေါင်အပြင်မှာ စောင့်နေသော သူ့ရဲ့တပ် သားတွေကို လက်ခုပ်တီး၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

ဘယ်သူမှ ရောက်မလာ။

အသံတိုး၍ ထင်သည်။ နောက်ထပ် ကျယ်ကျယ်လေး ၊ ထပ်တီးလိုက်သည်။

“ဖြောင်း ...ဖြောင်း ..ဖြောင်း”

ဒီတစ်ခါလည်း ငြိမ်သက်နေပြန်သောကြောင့် မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ဂိုဒေါင်အပြင်ကို ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရဲ့ တပ်သားလေးတွေလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မှီ၍ အတုံးအရုံး အိပ်မောကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ...အဲဒါမှဂွပ် .. တယောသံရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုက ဂိုဒေါင်အပြင်ထိတောင် ရောက်သွားတာ ကိုး။ စခန်းကို ဖုန်းထပ်ဆပ်ပြီး နောက်ထပ်လူ လွှတ်ခိုင်းမှ ရတော့မယ်”

နွယ်ရှင် ခါးကြားမှဟန်းဖုန်းကို ထုတ်၍ ၁၉၉ ကို နှိပ်လိုက်သည်။

(၃)

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းပါ နွယ်ရှင် .. မောင်ရင်က
နာမည်ကြီးလူဆိုးဂိုဏ်းကို ချွေးတစ်စက် သွေးတစ်စက်မထွက်စေဘဲ
တယောတစ်လက်နဲ့ ဖမ်းနိုင်ခဲ့တာ ချီးကျူးပါတယ်”

ပြောပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်ရာ နွယ်ရှင်ကလည်း ပြန်၍ လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့
အစွမ်းတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှော်ဝင်တယောရဲ့ အစွမ်းလည်း
ပါပါတယ်”

နွယ်ရှင်က သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော တယောကို ဂုဏ်ယူစွာဖြင့်
မြှောက်ပြရင်း ပြောသည်။

အဲဒါကို ဘေးနားမှ နွယ်ရှင်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို မနာလိုသော
ရဲအုပ်နှစ်ယောက်က မဲ့ရွဲ့၍ မျက်စောင်းထိုးသည်။

စခန်းမှူးကြီးကတော့ မှော်ဝင်တယောကို စိတ်ဝင်စားနေ၏ ။

“မောင်ရင့်တယောအကြောင်းကို ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပါပြီ။
ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ တော့ နားမထောင်ဖူးသေးဘူး။ ဘာတွေစွမ်းလဲ သိရအောင်
ထိုးပြပါလား”

စခန်းမှူးရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ကာယကံရှင်က ဘာမှမပြောခင်မှာ
နွယ်ရှင်ဘေးနားမှ ရဲအုပ် နှစ်ယောက်က စကားနာထိုးသည်။

“တယော စွမ်းတယ်ဆိုတာထက် လက်သံ ကောင်းလွန်းလို့
လူဆိုးတွေပျင်းပြီး အိပ်ပျော် သွားတာပါဗျာ၊ စခန်းမှူးကြီးလည်း နားထောင်ရင်း
ပျင်းပြီး အိပ်ပျော်သွားမှာပဲ။ ဘာဆန်းလို့လဲ”

နွယ်ရှင်က မနာလိုတိုရှည် နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ကျုပ် တယော ဘာစွမ်းလဲဆိုတာ ထိုးတဲ့သံစဉ်ပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။

လူဆိုးဖမ်းရမှာမို့ လို့ အိပ်ချင်စေတဲ့သံစဉ် တီးလိုက်တာ၊

သာယာငြိမ်ညောင်းတဲ့သံစဉ်တီးလိုက်ရင် ခက်ထန်ကြမ်း တမ်းတဲ့

ဘီးလူးသဘက်တစ္ဆေ သရဲတွေတောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့လာနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိပါတယ်”

“ကဲပါ မောင်ရင် ..အပြောနဲ့ သက်သေမပြဘဲ အလုပ်နဲ့သာ

သက်သေပြပါ .. ကိုယ်လည်း မောင်ရင့်ရဲ့ လက်သံကို နားထောင်ချင်တယ်”

စခန်းမှူးကိုယ်တိုင် တောင်းဆိုလာပြီဆိုတော့ နွယ်ရှင်

မငြင်းသာတော့ဘဲ တယောပေါ် လက်ထင်လိုက်သည်။

“စခန်းမှူးကြီး ဘယ်လိုသံစဉ်မျိုး နားဆင်ချင်ပါသလဲ”

နွယ်ရှင်ရဲ့မေးခွန်းကို စခန်းမှူးက သေချာစဉ်းစားလိုက်ပြီး

“အင်း .. ငါ အခုတလော မိန်းမနဲ့ အဆင်မပြေလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်ကွာ

.. အဲဒီ တော့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဟာသသံစဉ်လေးတီးပြစမ်းပါ”

“ကောင်းပါပြီ ..ရစေရပါမယ်”

နွယ်ရှင်က ပြောပြီး တယောနှင့် တယောထိုးတံကို

စတင်ပေါင်းစည်းလိုက်သည်။

ကျွီ .. အိအိကျစ် .. .ကျလစ် ဂျီ .. . ပဂျီ .. . ဗျစ် .. ဂျလစ် ..

ကြိုးတန်းပေါ် ကြွက်ဖြတ်လျှောက်သကဲ့သို့ စည်းချက်မညီသော

သံစဉ်ကြားမှာ စခန်းမှူး ကော ရဲအုပ်နှစ်ယောက်ပါ ရယ်ချင်လာသည်။

ကျွီ .. အိအိကျစ် .. .ကျလစ် ဂျီ .. . ပဂျီ .. . ဗျစ် .. ဂျလစ် ..

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မနေနိုင်တော့။ တခွီခွီ ဖြစ်လာကြသည်။

ငါးမိနစ်လောက်ကြာသောအခါ သုံးယောက်လုံး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ
တဟားဟား အော်ရယ်ကြတော့သည်။

“ဟား ..ဟား ...ဟား .. ရယ်ရတယ်ဟေ့ . .တီးလုံးက ဟာသကြီး .. ဟီး
.. ဟီး ...ဟီး .. ဟဲ .. ဟဲ ...ဟဲ ..ဟိုး .. .ဟိုး ... ဟိုး”

စခန်းမှူးဆိုလျှင် ကြာတော့ အူတွေလိမ့်နေပြီး မခံနိုင်တော့သဖြင့်
တားယူရသည်။

“ဟား ..ဟား .. ဟား ဟေ့ကောင် ရပ်ပါတော့ . .မထိုးပါနဲ့တော့ . .ငါ
မခံနိုင်တော့ဘူး... ဟား ...ဟား ..ဟား”

နွယ်ရှင် တယောသံကို ရပ်ချလိုက်တော့မှ သုံးယောက်သား ဗိုက်တွေ
နှိပ်ပြီး ရယ်ရလွန်းလို့ ကျသည့်မျက်ရည်တွေကို လက်နှင်း သုတ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး .. တော်လိုက်တဲ့ လက်သံကွာ .. ငါ့မှာ ဟာသကား
ငှားကြည့်စရာမလိုဘဲ အူတတ်နေတယ် .. ဟီး ..ဟီး”

စခန်းမှူးက အရှက်ပြေပြောရာ နွယ်ရှင်က
မြောက်ရဲအုပ်နှင့်တောင်ရဲအုပ်ဘက်လှည့်ပြီး

“ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေတို့ .. ဟာသသံစဉ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားတို့
မရယ်ရ မနေနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဒါတောင် သူတို့နှစ်ယောက် လက်မခံချင်သေး။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. မင်းရဲ့လက်သံကြီးက ပေါက်ကရသံတွေ
ထွက်နေလို့ ငါတို့က ဝိုင်း လှောင်နေတာပါ. . .ဟုတ်တယ်နော် . .မြောက်ရဲအုပ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ တောင်ရဲအုပ်ရာ ဟား .. ဟား .. .ဟား”

အချင်းချင်း အတိုင်အဖောက်ညီနေသောအခါ နွယ်ရှင်
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပညာပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ...ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က အမှန်ကို
ဝန်မခံချင်ဘူးဆိုမှတော့ ကျုပ် နောက်ထပ် တီးလုံးတစ်ခု ထပ်တီးပြရတာ ပေါ့”

နွယ်ရှင်က ပြောပြီး တယောက်ကို ပခုံးပေါ်တင်လိုက်၏ ထို့နောက်
စခန်းမှူးကြီးဘက်လှည့်ပြီး

“စခန်းမှူးကြီးခင်ဗျာ .. နားနှစ်ဖက်ကို ခဏလောက် ပိတ်ပေးထားပါ။
ကျွန်တော် သူတို့နှစ် ယောက်ကို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ တီးလုံးလေး တီးပြချင်လို့”

စခန်းမှူးကြီး သူ့နားနှစ်ဖက်ထဲ ဂွမ်းစ ထိုးထည့်လိုက်သည်နှင့်
နွယ်ရှင်က သူ့ရဲ့ ပျော်စရာ ကောင်းသော တီးလုံးဆန်းကို စတင်လိုက်သည်။

...

တစ်မိနစ်ခန့်အကြာမှာ ရဲအုပ်နှစ်ယောက် အရမ်းကို ပျော်လာကြသည်။
နှစ်မိနစ်ခန့်အ ကြာမှာ အူလိုက်လည်းလိုက် ပျော်လာကြသည်။

သုံးမိနစ်ခန့်အကြာမှာ အပျော်လွန်ပြီး မြူးလာကြသည်။

လေးမိနစ်ခန့်အကြာမှာ အမြူးလွန်ပြီး ခြေတွေလက်တွေ
လှုပ်လာကြသည်။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာတော့ ဘယ်လိုမှ
ဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိကြတော့ဘဲ ထ ကကြတော့သည်။

တယောသံစဉ်နဲ့အတူ တွေးနေအောင် ကနေသော မြောက်ရဲအုပ်နဲ့
တောင်ရဲအုပ်ကို ကြည့်ပြီး စခန်းမှူးတောင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ထရပ်၏ ။

နွယ်ရှင်ရဲ့ တယောသံ မရပ်မချင်း နှစ်ယောက်သား မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်
ကကြသည်။ တယောသံနွေးသွားရင် ကတာ နွေးသွားလိုက်၊ တယောသံ မြန်လာရင်
ကတာ ဓာတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလိုက်နဲ့ ကြိုးဆွဲရာ ကနေရသော ရုပ်သေးရုပ်ပမာ
ထိန်းချုပ်ခြင်း ခံနေရတော့၏ ။

အချိန်တွေ ကြာလာတော့ နှစ်ယောက်သား မောလာပြီး ကနေတဲ့
ကြားက တားရတော့သည်။

“တော် .. တော်ပါတော့ နွယ်ရှင်ရယ် .. ငါတို့ မင်းကို အရှုံးပေးပါပြီ။
ဆက်မထိုးပါနဲ့တော့.. ဟော .. .ဟဲဟောဟဲ .. ငါတို့ ကရတာ မောလာပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ရပ် .. ရပ်ပါတော့”

အဲဒီ လို တောင်းပန်တော့မှ နွယ်ရှင် တယောက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။
စခန်းမှူးလည်း နားထဲက ဂွမ်းတွေကို ပြန်ထုတ်လိုက်၏ ။

ရဲအုပ်နှစ်ယောက် နွယ်ရှင်ကို လက်မြှောက်သွားတော့သည်။

“အမယ်လေး .. ကရတာ ဖက်ဖက်ကို မောနေတာပဲ။ စိတ်ထဲမှာ
အပျော်လွန်ပြီး ဘယ်လို ဘယ်လို ကချင်လာမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ထိန်းထားပေမယ့် မရဘူး။ ခြေတွေ လက်တွေ အလိုလိုလှုပ်ရှားပြီး ကချင်လာတယ်”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ . .မင်းရဲ့တယောက်တော့ ငါတို့ ယုံသွားပါပြီကွာ။
နောက်တစ်ခါ ပညာမစမ်း တော့ပါဘူး”

နွယ်ရှင် တစ်ချက်သာရယ်ပြီး စခန်းမှူးကို အလေးပြုလိုက်၏ ။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး စခန်းမှူးကြီး”

“ကောင်းပါပြီ .. လေးစားပါတယ်”

နွယ်ရှင် သူ့တယောက်ကို ကျောမှလွယ်ပြီး ရဲစခန်းထဲမှ ထွက်သွားရာ
သုံးယောက်သား ပဟေဠိဆန်စွာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

“ဒီလူဟာ တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့လူပဲဗျ”

“ဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲ၊ သူ့တယောက်က ပိုတောင် ထူးဆန်းပြီး
စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်”

(၄)

ဝမ်းဂိုး တူးကမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။

ဒီဆိုင်လေးရဲ့ အမည်နာမဖြစ်တည်မှုက ဆန်းကြယ်သည်။ ဆိုင်ရှင်၏ ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်မှုကြောင့် ဖောက်သည်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်ကုန်၍ လူမလာတော့တာတောင် ဆိုင်ရှင်က ဂရုမစိုက်။ ဂရုမစိုက်တဲ့အပြင် အကြင်နာရိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုန်နေရာမှာ ဝမ်းဂိုးတူးကမ်းဟု နာမည်ပြောင်းပြီး ရောင်းချနေ၏ ။

ဒါကိုလည်း အမှတ်မရှိ၊ အရေထူသော အပြောအဆိုခံ ကြွေးသမားများကတော့ ပေတေပြီး လာသောက်နေဆဲ။

ရှားရှားပါးပါး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မို့ ဒီမှာ မသောက်ရင်လည်း တခြားနီးနီးနားနား သွားစရာ မရှိ။ အဲဒါကြောင့် အပြောအဆိုခံပြီး သောက်နေကြခြင်းပင်။

အခုလည်း ည ၁၁:၀၀ အချိန်၊ ဆိုင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ ရှိနေ၏ ။

နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဆိုင်ပိတ်တော့မည်မို့ ခုံသိမ်းနေသည့်အချိန် ဆိုင်ထဲကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

ဆိုင်ရှင် ဦးဘထွား ခေါင်းငုံ့ပြီး ခုံယူနေစဉ် သူ့ရှေ့မှာ လာရပ်သည့် ခြေဖမိုးလေးတစ်စုံ ကြောင့် အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

အား . .ပါး . . ပါး . .ပါး..အနီရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ လှသွေးကြွယ်နေသော ကောင်မလေးပါ လား။

ဦးဘထွားရဲ့မျက်နှာ ပျားသကာလို ချိုမြသွားသည်။

“ထိုင်လေ .. ညီမလေး၊ ဘာသောက်မလဲ ကိုကြီး ခုပဲ ဆိုင်ခင်းနေတာ”

ဆိုင်သိမ်းနေတာကို ဆိုင်ခင်းနေတာဟု ပြောင်လိမ်ပြောင်စား
ပြောသောကြောင့် ဆိုင်ထဲက သောက်သုံးသူတွေ နှခေါင်းရှုံ့ပြီး မဲ့လိုက်ကြသည်။

“ဟင်း .. ငါတို့ကျတော့ ဘာမျိုးမလဲ မြန်မြန်ပြော၊ ခုတစ်မျိုး
တော်ကြာတစ်မျိုး၊ မလုပ်နဲ့၊ ဆိုင်သိမ်းတော့မှာတဲ့”

ကောင်မလေးက ပြုံး၍ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ ပေါက်စီတစ်ပွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲ ပေးပါ”

“ဟင် ... ဒါတွေအားလုံးကို ညီမလေး တစ်ယောက်တည်း စားမလို့လား
.. ဪ သိပြီ အိမ်အတွက် ပါဆယ်ထင်တယ်”

ကောင်မလေးက ခေါင်းခါပြီး

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒီမှာပဲ စားမှာပါ”

ဦးဘထွား ကြောင်သွားသည်။

“စားနိုင်လှချည်လား၊ အင်းလေ .. ဗိုက်ဆာလာလို့ နေမှာပေါ့ ၊
ခဏစောင့်နော်”

ဦးဘထွားက ပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည်ဖျော်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်
မုန့်ဟင်းခါးပြင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပေါက်စီ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဆက်ဆံရေး ကောင်းလွန်းသောကြောင့် ဝန်ထမ်းလည်း တစ်ယောက်မှ
မရှိ၍ ကိုယ်တိုင် စားပွဲထိုးနေရခြင်းပင်။

ကောင်မလေး မှာတာတွေအားလုံးကို ဦးဘထွားက
စားပွဲခုံပေါ်ချပေးပြီးနောက် ကောင်တာ မှာ သွားထိုင်ကာ ကြည့်ရှုသုံးသပ်နေ၏ ။

“အင်း.. ဒီမိန်းကလေးက လှလိုက်တာ။ အစား စားရင်လည်း

ကဗျာဆန်ဆန်လေး စားမှာပဲ၊ သူမှာထားတာတွေအားလုံး ကုန်ဖို့ဆိုရင် နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် ထိုင်စောင့်ရ မယ်ထင်တယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ ဒီမှာ ညအိပ်သွားလည်း ငါ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ဧည့်ခံမှာပါ”

ဦးဘထွားရဲ့ အထင်နဲ့အမြင် လွဲသွားပါသည်။

ပေါက်စီတစ်လုံးကို ပါးစပ်ထဲ တစ်လုတ်သာ ပစ်ထည့်ပြီး မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲလုံးကို ခေါင်းမော၍ ပါးစပ်ထဲ လောင်းချလိုက်၏ ။ နောက် လက်ထက်ရည်တစ်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်သာမော့ ပြီး သောက်ချ၏ ။

အဲဒီ လိုနဲ့ ပေါက်စီသုံးလုံး မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ကုန်သွားသောအခါ ဦးဘထွေးပင် မျက်လုံးပြူးသွား၏ ။ ကြာချိန်ကို နာရီကြည့်လိုက်တော့ စက္ကန့်သုံးဆယ်တိတိ။

“ဘုရား . . .ဘုရား . . .ဒီလောက်ပါးစပ်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ ဗိုက်အိုး၊ ကျဉ်းကျဉ်းလေးနဲ့ ဒီလို စားတာ ငါ့တစ်သက် မမြင်ဖူးဘူး၊ လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ကောင်မလေးက ဦးဘထွားကို ခေါ်ပြီး လှမ်းမှာ၏ ။

“ဦးလေး .. နောက်ထပ် နွားနို့နှစ်လုံး၊ ထမင်းကြော် တစ်ပွဲနဲ့ ကော်ပြန့်နှစ်ပွဲ ချပေးပါ”

ဦးဘထွား ကောင်မလေးနားကို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ကပ်လာပြီး မေးသည်။

“မ မဝသေးဘူးလားဟင်”

“ဘယ်ဝမလဲ ဦးလေးရ . . .ခုမှ နံကြားကပ်ရုံရှိသေးတာဒီဆိုင်မှာ နန်းကြီးသုပ်ကောရ လား၊ ရရင် နှစ်ပွဲပြင်ပေး”

ဦးဘထွားတင်မက ဆိုင်ထဲက စားသုံးသူတွေပါ မျက်လုံးပြူးလာသည်။

“ဘုရား .. .ဘုရား၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးသာ ငါနဲ့ရရင် ငါ တစ်သက်လုံး သူစားဖို့

ရှာရတာ နဲ့တင် ကြွေးတင်ပြီး ရုပ်ကလေး လှသလောက် တော်တော်စားနိုင်တဲ့ မိန်းမလေးပဲ”

ဆိုင်ရှင် ဦးဘထွား ၊ မယုံရဲယုံရဲနှင့် ကောင်မလေးမှာသော နန်းကြီးသုပ် နှစ်ပွဲ၊ ထမင်းကြော် တစ်ပွဲ၊ ကော်ပြန့် နှစ်ပွဲနှင့် နွားနို့ နှစ်လုံးတပြိုင်နက် ချပေးလိုက်ရာ ကောင်မလေးက လျှာကို တစ် ချက်သပ်ပြီး တစ်မိနစ်အတွင်း အပြီး စားပြလိုက်၏ ။

ပြီးတော့ ဗိုက်ကို ပွတ်ပြီး

“ကောင်းလိုက်တာ .. ခုမှ အဆာပြေတယ်၊ ဦးလေး နောက်ထပ် ခေါက်ဆွဲသုပ်သုံးပွဲ၊ အအေးတစ်လုံး၊ စမူဆာနှစ်ပွဲချပေး”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆိုင်ထဲက စားသုံးသူတွေ ဇောချွေးပြန်ပြီး မသိမသာ ဆိုင်ထဲမှ ထထွက်သွား ၏ ။

ဦးဘထွားနှင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ဦးဘထွား ကြက်သီးမွေးညင်းတွေထပြီး ဆိုင်အနောက်ကို သွား၍ ကောင်မလေး မှာတာတွေ ပြင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် စားပွဲပေါ်ချပေးပြီး

“စား .. ညီ .. ညီမလေး၊ အေးအေးဆေးဆေး စားနော် နင် နင်နေဦးမယ်”

ဦးဘထွား ချပေးပြီးသည်နှင့် ဆိုင်အပြင်ကို ထွက်ပြေးတော့သည်။

ထိုအခါ လမ်းမှာ ပထမ အရင်ပြေးသော စားသုံးသူနှစ်ယောက်နှင့် ဆုံ၏

။

“ဟေ့ ..ဟေ့ကောင်တွေ နေဦး ...မသွားနဲ့ဦး”

ဦးဘထွား နောက်က လှမ်းခေါ်သောအခါ ပြေးနေသော နှစ်ယောက်က ချက်ချင်းရပ်ပြီး တောင်းပန်သည်။

“ဦး .. ဦးဘထွား ၊ ကျုပ်တို့ ပိုက်ဆံ မရှင်းချင်လို့ ထပြေးတာ
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ် ...ဟုတ်ပါတယ် ၊ ကျုပ် .. ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားဆိုင်က မိန်းကလေးကို
မသင်္ကာလို့၊ ဒါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လူမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဦးဘထွားလည်း မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြောသည်။

“ငါ .. မင်းတို့ကို ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါလည်း
ကြောက်လို့ ပြေးလာ တာ .. ဘာ . .ဘာကြီးလဲ မသိဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားဆိုင်ကို လှမ်းမြင်ရအောင် သစ်ပင်ပေါ်က
တတ်ချောင်းကြမယ်”

“အေး .. ကောင်းတယ်”

ဦးဘထွားနှင့် စားသုံးသူနှစ်ယောက် သဘောတူညီမှု ရယူပြီး အနီးဆုံးက
ကုက္ကိုပင်ပေါ်ကို တတ်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက စားသောက်ပြီးသောအခါ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါလား။ ဆိုင်ရှင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ
ဆိုင်ရှင်”

တစ်ယောက်မှ ထွက်မလာသောအခါ ကောင်မလေး ဒေါသထွက်ပြီး
စားပွဲကို လက်နှင့်ထု လိုက်၏ ။

“ဒုန်း”

“ဆိုင်ရှင် ဘယ်မှာလဲ။နောက်ထပ် အသားဟင်းနဲ့ ထမင်းကြော်လေးပွဲ
ချပေး၊ ဆိုင်ရှင်”

ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့မရတဲ့အဆုံး ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာလှလှလေး

တင်းမာခက်ထန်ကြမ်း တမ်းလာပြီး အသံကုန် ဖျစ်ညှစ် အော်လိုက်၏ ။

“ဆိုင်ရှင်”

သစ်ပင်ပေါ်မှာ တတ်ချောင်းနေသော သူသုံးယောက် ခေါင်းမွေးတွေ ထောင်ပြီး မျက်လုံး တွေ မျက်လုံးတွေ ပြူးလာသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရဲ့ ဓနိမိုးတွေ ပွင့်ထွက်ကုန်ပြီး အထဲမှ ဘီလူးမတစ်ကောင် ကုန်းထလာ၏ ။

နီနီရဲရဲ မျက်လုံးတွေနှင့် စူးစူးရဲရဲ လျှောက်ကြည့်နေပြီး
စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်ပုံက -

“ဘီးလူးမ ချက်ပြ တဲ့ဟေ့”
